

8. srpna 1993

- Recenze včerejších představení.
- Slavnostní zahájení JH.
- Myšlenky o divadle.

Druhé číslo.

JEZEČEK KAMZIČEK

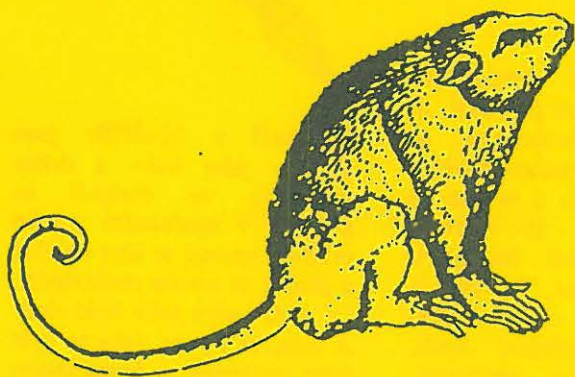
První samostatný samizdatový zpravodaj Jiráskova Hronova. Založeno 1993.

Budova Národního divadla v Praze.

ZVLÁŠTNÍ DOPROSTĚNÍ:
Bílé divadlo Ostrava - sady Antonína Jiráska v 15 hodin

Petr (dojatě zpívá)

**Znám já jeden krásný zámek
nedaleko Jičína,
a v tom zámku jest ovčáček,
má překrásnýho syna.
A v tom zámku jedna panna,
ta ovčáčka milovala,
psala jemu v tajnosti
psaní plná milostí.**

Ladislav Stroupežnický: Naši furianti - písnička dědečka Petra Dubského

Na čtvrté straně čtěte Jean Paul Sartre: Neděle

Slavnostně jsme zaháili...

Přestože ráno vltř rval slavnostní výzdobu neuctivě ze zdi, odpoledne se vyčáslilo a sluníčko před Jiráskovým divadlem tvrdě připalovalo.. Mělo nač svlřit. Proti ložskému i předložskému roku zástupy diváků dychtivých zhlédnout slavnostní zahájení početně vzrostly. Pokud byli hronovští zvědaví, koho jim letos ministerstvo kultury pošle, aby jim oznámil, že je v Hronově poprvé, byli zklamani. Legrace se nekonala. Tím pádem se slavnostní zahájení urychlilo a tak jen telegraficky:

- Koletova dechovka má říz.
- Ostroutělci z Police nad Metují mají ránu (a jakou!).
- Mažoretky nejen mají, ale i umějí figury.
- Pan starosta má neobenitelnou vlastnost: mluví krátce a dobře.

rh

Představení souboru Modrý pták Havrane z kamene

Čistota, láska, přátelství

Letošní "dětský" Hronov zahájil soubor Modrý pták ZUŠ Žďáru nad Sázavou dramatizací (Jana Křenková) knihy Tomáše Pěkného Havrane z kamene přímo v Jiráskově divadle.

Ze začátku téměř vše vypadalo na děti znásilněné ambicemi a stylizací dospělých. Jenže tyto děti dokázaly velice brzy vyvést diváka z omylu. Jsou parta, která na sebe bezvadně slyší, krásně česky mluví (kéž by se to dalo říci i o dospělých účastnících Hronova), cítí a cítí na jevišti partnera. Pohádkový příběh, blízký jejich věkové kategorii, je milý a čistý i tím, že jeho prostřednictvím došly děti i my, každý sám za sebe a přece spolu, k poznání, co je opravdové kamarádství, láska, kdo je kamarád, odkud a kam vede přátelství a kde už začíná vypočítavost hraničící s

vyděračstvím. Dívčí stvoření, čarodějnice Mladá, tímto centrym poznáním prochází. Je bezprostřední až naivní, bezbranná, se srdcem na dlani, toužící mít někoho blízkého. Pískle, které vypadlo z hnízda a je strašně moc samo v obrovském světě - jak ve světě kouzel a čar, tak ve světě lidí, dochází k poznání, že jednostranný dar, kterým je sebeobětování, nezaručuje od obdarovaného totéž srdce na dlani. Imaginární Janek zůstává symbolem zřetelného přátelství, sobectví a nepoznání pravých hodnot. Mladá, všechny čarodějnice, vlaštovky, skřítci, Juliána a další vyčistili studánku naší duše od listů a větviček tak, že vytryskl čistý pramínek průzračné vody, očišťující a nezkalené, u jejichž břehů se zastavíte a zamyslíte sami nad sebou.

Radka Tesárková

Co nového za řekou...

1. číslo letošního Zpravodaje (titul barevný: vkusná pařížská modř, jedno písmenko názvu nevybarvené) přineslo hned několik zajímavostí najednou. Na titulní straně se zcela proti očekávání objevila velká fotografie Jiráskova divadla - krásná památka pro sběratele - i vkusná navigace pro ty z nás, kteří o Jiráskově divadle zatím jenom slyšeli a na budovu samotnou ještě nenarazili. (Bóže, vzpomeňme jak jednou jedna pracovnice Střediska pro místní kulturu tak dlouho hledala náměstí - šla z Dřevčice na diskusní klub do školy na náměstí - až ji jednoho krásného dne přivedli pohraničníci s vážným napomenutím...). Obsah prvního čísla celkem výhodně pokrývá celkový rozpis všech akcí a vůbec všech programů, na které si vzpomeneme. Zbýlé místo druhé stránky je zaplácnuté fotografií z nejmenované hry. Je to malý rébus - která zscenace nebo osobnost (naše nebo cizí) se na fotografii skrývá - není to Čechov zamlada? Není to Hašek zamlada? Není to Jirásek zamlada? Není to nějaká osobní vzpomínka někoho z redaktorů? Celkový dojem z letošního prvního čísla je ale vzorný. Děkuje.

2. číslo Zpravodaje (sobotní) - slavnostně červené (ne náhodou celkový dojem z barevného titulu připomíná deník Mladá fronta Dnes) přináší oblíbené rubriky "Dnešní program", "Zitřejší program" (dočkáme se i pozitivějšího?), "Recenze" a "Střípky" - asi vůbec nejpoblárnější rubriku, kterou čtou rádi mladí, staří. Novinkou je oddíl "Anketa", který postihuje celou zadní stránku. Jedná se o vyprávění pana Josefa Doležala - pamětníka, který v Hronově zjevně leccos prožil a nyní dává své zkušenosti do obecných souvislostí - vychází najevo řada pozoruhodných informací, na které - pro jejich polemickou hodnotu bude dobře zareagovat:

- a) pamětní háj (lokalita, revise, co v něm je)
- b) amatér nebo ochotník
- c) kritizovat nebo fandit

Fotografie na titulní straně už je ve druhém čísle menší - vidíme budovu Jiráskova divadla nikoli ve dne, ale v noci. Milým zpestřením titulní strany je tzv. "Pohádka", která je vlastně společným přáním, pohlázením redaktorů (jako že redakce pohladí člověka). Vrcholem druhého čísla je rozhovor Banka pro život, který prozrazuje různé ekonomické záležitosti a představuje generálního sponsora: Českou spořitelnu.

Celkem se dá říci, že druhé číslo Zpravodaje se povedlo, je dokonce živější, čtivé, je v něm legrace i dostatek prostoru k zamyšlení. Děkuje a těšíme se na další - třetí.

Petr Lébl

Čmukaři z Modřile jsou chytří jako lišky a dobře pochopili, že chtějí-li se prosadit v současném tržním ovzduší, musejí se lépe oblékat a chovat se trochu obchodně. Už těch hadrů taky bylo dost. A vida, že to jde. Jaká to byla milá podívaná v barevnějším oblečení. Jak to oběma herečkám šušelo, a když vylezl pan Ipser na štafle a prozradil, co doposud zůstávalo utajené: ano - do módy se zase vracejí klínové zvonové kalhoty. Scéna s vosou a scéna obcházení dokolečka!!!

bl

První slovenské představení na letošní přehlídce diváky uspokojilo

Příliš mnoho vzpomínek

Sny, křídla, pes, lepé děvy se živí hadlem i bez, pouťová střelnice, rozebrané rádio a pořád vám to něco připomíná...

Autoři a zároveň režiséři inscenace slovenského Divadelního združení MsKS Partizánske, Josef Krasula a Ivan Hanzlík napsali hru *O smoch, křídla a psovi Hurikánovi* na motivy povídek slovenského spisovatele Dušana Dušeka. A právě text je největší slabinou inscenace: rozpadá se na drobné kousky, situace se drobí do jednotlivých gagů. Temporytmus je pak velmi přerývaný. A pořád vám to něco připomíná...

Lubo Vančo a Karol Gašparík jsou bezesporu obratní herci, nadaní a vybavení značnou dávkou technického umu, avšak na to, aby udržovali pozornost diváků více sto minut, jejich dovednosti přece jenom nestačí. Upadají do šarží, z nichž už nedokážou vyběhnout.

A pořád vám to něco připomíná... Televizní večerňáček A je to! (oni ti dva také pořád něco vynalézali a moc jim to nešlo), cosi ozvučí vzdálenou vzpomínku na snovou atmosféru

Jakubiskových filmů, herci visící z provazistě na laně nápadně připomenou oblíbený atribut jednoho z pražských profesionálních režisérů... Ozvěn je přece jen trochu příliš.

Ovšem vraťme se z výšin příliš přisných měřítek zpět na Jiráskův Hronov. O snoch, křídla a psovi Hurikánovi slovenského souboru se jednoznačně zařadilo k nadprůměru neprofesionálního divadla.

Radka Prchalová

Univerzální opera Komtur

Besídka, která se přežila

Pan Loula je (externí) profesor hudební výchovy na gymnáziu. Pan Loula napsal operu. Pan Loula ji režíroval, choreografoval, scénicky vypravil a dramaturgoval. Pan Loula vystoupil na začátku představení, aby nás upozornil, že jeho dílo je opera oper. Poté shromáždil jedenáct svých žáků do pěveckého půlkruhu (v divadelní hantýrce se tomu říká "pražští učitelé") a usedl ke klavíru, aby naplnil další roli ve své opeře, totiž orchestr a dirigenta. (Škoda, že si to taky sám nezazpíval. Dovedl by kruh autorské soběstačnosti k dokonalosti.) Pane Loulo, mnoho zajistí psova smrt!, chtělo se mi volat z hlediště. Pomyšle Mícho, Jeník že váš syn! Váš syn je krvavý! Prodaná nevěsta, Hubička, Jakobín, Carmen, Don Giovanni, Tosca, Aida, Komedianti, Lohengrin, Libuše, Osudová... To vše najednou. Geniální myšlenka. Škoda že ji před tím už uplatnili Cimrman spolu se skvělým Janem Klusákem v opeře Úspěch českých inženýrů v Indii. Ono je to těžké dělat něco, co už tu bylo, jinak a líp.

Pan Loula je učitel hudební výchovy. Učí děti lásce k hudbě. I k opeře. (Konec konců kolik z nás zná tolik oper - nebo aspoň jejich kousků?) Proto s nimi stvořil besídku, která měla úspěch na společenském večeru školy i na Prvním dramatickém festivalu soukromých škol. Študáckou srandu, která díky ambicím pana profesora přežila první reprízu a pustila se odvážně na pouť po divadelních prknech. A ta, bohužel i bohudík, mají své nároky. Na úroveň textu i hudebního projevu (s výjimkou svěžího sporánu Dona Giovanniho zpívají Loulovy pěvecké talenty dost falešně - neslyšíte to, pane profesore?), na režijní i hereckou invenci. O zmíněné choreografii nemluvě.

Nu co říkáš, maitko, já jsem spokojen, pobrukoval si asi pan profesor Loula po aplausech pobavených diváků. Zase další úspěšná besídka za námi. A přemýšlel, na která prkna půjde svou operní osvětu šířit dále. Já bych ji vrátila na školní jeviště.

Radmila Hrdinová

Divadelné združení Partizánske zahrálo na obnoveném jevišti Jiráskova divadla - konečně někdo pracoval s tou slavnou jevištní technikou, na kterou se po celé zemi pořádají sbírky a přitom, pamatujete si, že by někdo ty tahy v minulosti použil?

Partizánske je zřejmě pěkné divadelní doupě - soudě podle toho kolik sympatických lidí se během hry na jevišti objevilo a co všechno a co všechno neprovedli... A soudě taky podle toho, že do Partizánského s oblibou odjíždí dramatik J. A. Pitínský - oni ho tam pořád zvou, protože tam pořád něco dělají.

Inszenace, kterou jsme měli možnost vidět, byla velice upřímná a splnila všechno, co sliboval už název: byl tam pes, křídla i sny. S jakou POESÍ tam zahráli, co jindy není vidět, s jakou hereckou technikou a suveréně se pohybovali ve hře!

(Jenom párkrát odpověděl ten jeden starý mládenec tomu druhému starému mládenecovi o vteřinku dřív, než by se mohlo přihodit v životě. Tak tam trochu nakoukla taková MECHANICKOST. Ale jenom trochu.)

bl

Opava:

Jak jsme uvedli v 1. čísle *Jezečka Kamzčka*, bulharský amatérský režisér TODOR DIMITREV není hostem Jiráskova Hronova, ale hostem redakce *Jezečka Kamzčka*. V některém z příštích čísel s ním přineseme rozhovor. T. Dimitrev naslouchá dotazům při besedě s pracovníky Rubeny Náchod.

Divadlo FKUFRU Olomouc. Mládenci měli tváře nalíčené víc, dívky méně (čestná výjimka: žlutý drdol měl tváře hodně). Mládenci neměli boty, dívky ano. Pavel Němeček (autor úpravy, režie a zároveň vypravěč na scéně) měl rolák, přes něj tílko a háčkovaná čapka. Kdyby se v tom prošel po Hronově, určitě by ho zmlátili. Ne divadelníci, ale pobudové.

Herci hráli vyrovnaně, citlivě, s důrazem na jistou (záměrnou) ukázněnost, umíněnost. Asi že tam v té melounové zemi jsou jako lidi klidnější. Čemuž posloužilo nějaké elektronické zařízení, které brnkalo naprogramovaný rytmus. Když bylo toho rytmu dostatečně - spojilo se divákovy ucho s mozkem a přepadlo se, co má dělat. Usnout, zavelel mozek.

bl

NEDELE

Dnes ráno jsem zapomněl, že je neděle. Vyšel jsem z domu a procházel ulicemi jako obvykle. Vzal jsem si s sebou

Evženův Grandetovu. A pak, když jsem otvíral vrátka do parku, měl jsem náhle dojem, že mi něco dává znamení. Park byl opuštěný a holý. Ale... Jak to vyjádřit? Nevypadal jako obvykle, usmíval se na mne. Chvilku jsem stál opřený o mříž a pak jsem nárazem pochopil, že je neděle. Bylo to na stromech a na trávnících jako lehký úsměv. Nedalo se to popsat, bylo by bývalo třeba vyslovit velmi rychle: "Je to park v zimě, v neděli ráno."

Pustil jsem se mříže, obrátil se k domům a měšťanským ulicím a řekl ilumeně: "Je neděle."

Je neděle: za doky, podél moře, u nákladového nádraží a vůbec kolem celého města jsou prázdné baly a ve tmě nehybné stroje. Ve všech domech se za okny holt muži: blatu mají bozenou z pátky, upřeně se dívají hned do zrcadla, hned na chladné nebe, aby zjistili, jestli bude bezky. Bordely otevírají pro první zákaznický, venkovany a vojáky. V kostelích při světle svíček píše nějaký muž úřad před klečícími ženami. Na všech předměstích a mezi nekonečnými zdmi továren se daly na pochod dlouhé, černé zástupy a zvolna postupují do středu města. Pro jejich přjetí se ulice zařídily jako při vzpourách. Ve všech obchodech s výjimkou

obchodů v Hospodské ulici, spustili korové rolety. Zanedlouho zaplatí kolony mlčky ulice, jež vypadají jako po vymření: nejdříve přijdou železničáři z Tourville se svými ženami, které pracují v Saint-Symphorinu v továrnách na mýdlo, pak drobní měšťané z Joux Le Bourville, po nich dělníci z Plnotových přidelen a za nimi všichni nádeníci ze čtvrti Saint-Maxence, chlapi z Thierache přijdou poslední tramvají v jedendcti hodin. Zanedlouho se uprostřed zarýglovaných obchodů a zamčených dveří zrodí nedělní dav.

Jean Paul Sartre:
Nevolnost

Myšlenky o divadle o Myšlenky o divadle o Myšlenky o divadle

V divadle se neustále vracíme k témuž bodu: nestačí když autoři a herci prožívají naléhavou nezbytnost umění - je nutné, aby ji pocítovalo i publikum. V tomto smyslu nejde jen o získávání obecnosti. Jde o mnohem složitější záležitost: o vytváření děl, po nichž by obecnost hladovělo a žíznilo... Hra vyžaduje mnoho práce. Když však zažijeme práci jako hru, přestane být prací. Hra je hra.

Peter Brook (1968)

Druhé číslo.

Vydává: nezávislá redakce Šéfredaktor: Jezeček Kamzicek Redaktoři: Radmila Hrdinová, Petr Lébl, Radka Prchalová
Tiskne: Hewlett Packard DeskJet portable Cena: 2 Kč
Najdete nás v hotelu na náměstí. Případné připomínky, vzkazy, nadávky či příspěvky nechávejte v receptu.